A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2023. július 26.*

„Környezet – 2003/87/EK irányelv – Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere – Nemzeti végrehajtási intézkedések – Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek átmeneti ingyenes kiosztása – A kizárólag biomasszát használó létesítmény kizárására vonatkozó határozat – Gondossági kötelezettség – A meghallgatáshoz való jog – Indokolási kötelezettség – Nyilvánvaló értékelési hiba – Egyenlő bánásmód – Jogos bizalom – Jogellenességi kifogás – A 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontja”

A T-269/21. sz. ügyben,

az **Arctic Paper Grycksbo AB** (székhelye: Grycksbo [Svédország], képviselik: A. Bryngelsson, A. Johansson és F. Sjövall ügyvédek)

felperes

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Wils, B. De Meester és P. Carlin, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Parlament** (képviselik: C. Ionescu Dima, W. Kuzmienko és P. Biström, meghatalmazotti minőségben)

és

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: A. Norberg és J. Himmanen, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: A. Marcoulli elnök, S. Frimodt Nielsen (előadó) és R. Norkus bírák,

hivatalvezető: H. Eriksson tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

* Az eljárás nyelve: svéd.

tekintettel a 2023. február 2-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, az Arctic Paper Grycksbo AB az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (3) bekezdésével összhangban történő átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló, 2021. február 25-i (EU) 2021/355 bizottsági határozat (HL 2021. L 68., 221. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) 1. cikke (1) bekezdésének és I. mellékletének őt érintő részében történő megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 A jelen kereset a felperes által Grycksbóban (Svédország) üzemeltetett, grafikai célra szánt bevont papírt előállító létesítményre vonatkozik. A felperes 2005 óta rendelkezik üvegházhatású gázra vonatkozó kibocsátási engedéllyel.

3 A megtámadott határozat azzal a hatással jár, hogy kizárja a szóban forgó létesítményt a 2003/87/EK irányelvnek a költséghatékony kibocsátáscsökkentés és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő beruházások növelése érdekében történő módosításáról és az (EU) 2015/1814 határozat módosításáról szóló, 2018. március 14-i (EU) 2018/410 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2018. L 76., 3. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének (a továbbiakban: ETS) létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) által létrehozott ETS-ből. Ez többek között azzal a hatással jár, hogy megfosztja a felperest attól, hogy ingyenesen kapjon kibocsátási egységeket a negyedik kereskedési időszakra (2021–2025).

4 Annak érdekében, hogy e támogatást igénybe vehesse, a felperes 2019. május 7-én erre irányuló kérelmet nyújtott be a Naturvårdsverkethez (környezetvédelmi ügynökség, Svédország). E kérelemben nulla tonnára kerekítette az alapidőszakban (2014–2018) kibocsátott, fosszilis eredetű szén-dioxid mennyiségét. Véleménye szerint a tényleges kibocsátásai a 2018 és 2020 közötti években magasabbak voltak 0 tonnánál, de alacsonyabbak voltak 0,5 tonnánál.

5 2019. szeptember 27-én a Svéd Királyság bemutatta az Európai Bizottságnak a 2003/87 irányelv 11. cikkében előírt nemzeti végrehajtási intézkedést (a továbbiakban: NVI), vagyis azon létesítmények listáját, amelyeknek a negyedik kereskedési időszakban az ETS hatálya alá kell tartozniuk. A szóban forgó létesítmény SE468 hivatkozási szám alatt szerepelt e listán. Az e létesítmény esetében bejelentett fosszilis eredetű szén-dioxid mennyisége 0 tonna volt az alapidőszak (2014–2018) minden évében.

6 2020. május 19-i észrevételében a Bizottság a következőképpen vitatta az NVI-ben említett 49 létesítmény – köztük a szóban forgó létesítmény – felvételét:

„Az alapidőszak legalább egy éve során [az érintett létesítmény] a kibocsátások közel 100%-át biomasszából termelte. Az ilyen létesítmények nem tartozhatnak az ETS hatálya alá. Kérjük, adjanak magyarázatot!”

7 2020. június 16-án a környezetvédelmi ügynökség válaszolt a Bizottság észrevételeire, jelezve, hogy a szóban forgó létesítmény a távfűtési hálózathoz csatlakoztatott létesítmények bevonását előíró, a Bizottság által jóváhagyott nemzeti opciós intézkedés hatálya alá tartozik.

8 A környezetvédelmi ügynökségnek 2020. szeptember 30-án küldött e-mailjében a Bizottság megismételte azon álláspontját, amely szerint azokat a létesítményeket, amelyek a fenti alapidőszakban (2014–2018) kizárólag biomasszát használtak, ki kell zárni az ETS-ből.

9 2020. október 1-jén a környezetvédelmi ügynökség e-mailt küldött a Bizottságnak, amelyben elismerte, hogy a szóban forgó létesítmény nem csatlakozik távfűtési hálózathoz, és hogy annak az ETS-be való belefoglalása vitatható. Mindazonáltal úgy vélte, hogy az eljárás e szakaszában nem tudja törölni ezt a létesítményt az NVI-ből, mivel a nemzeti közigazgatási jog nem írja elő a felperes engedélyének jogalap nélküli, egyoldalú visszavonását. Ezenkívül jelezte, hogy nem zárható ki, hogy a szóban forgó létesítmény a jövőben fosszilis eredetű üzemanyagot használ.

10 2020. december 17-i e-mailjében a környezetvédelmi ügynökség arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy azon létesítmények azonosítása, amelyek kizárását a Bizottság tervezi, a biomassza kizárólagos felhasználására vonatkozó kritérium és a megállapított alapidőszak (2014–2018) miatt nehéz feladat.

11 A Bizottság 2021. január 14-én megküldte az Éghajlatváltozási Bizottságban részt vevő tagállami képviselőknek a termék-referenciaértékeknek a 2021-től 2025-ig tartó kereskedési időszakra vonatkozó felülvizsgálatáról szóló rendelettervezetet. Ezt a tervezetet 2021. január 26-án módosították annak érdekében, hogy azt az említett bizottság másnap jóváhagyja.

12 2021. január 26-i e-mailjében a környezetvédelmi ügynökség jelezte a Bizottságnak, hogy eltéréseket állapított meg azon vállalkozások jelentései között, amelyek az alapidőszakban kevesebb mint 0,5 tonna fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátottak ki. Jelezte, hogy egyes, általa nem azonosított vállalkozások e kibocsátásokat 0 tonnára kerekítették, míg mások a tényleges kibocsátásukat ilyen kerekítés nélkül tüntették fel. A felperes megjegyezte, hogy a Bizottság kizárólag azon létesítmények bevonását vitatta, amelyek 0 tonna fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentettek be, míg a kibocsátásaikat kerekítés nélkül bejelentő létesítményekét egyáltalán nem vitatták. A felperes azt kérte a Bizottságtól, hogy pontosítsa azokat a módszereket, amelyeket valamennyi biomasszát használó létesítményre alkalmazni szándékozik.

13 2021. január 28-án a Bizottság arról tájékoztatta a környezetvédelmi ügynökséget, hogy az NVI-k vizsgálati szakasza lezárult, és a továbbiakban nem veheti figyelembe a létesítmények jegyzékét és a termék-referenciaértékek kiszámítását érintő módosításokat.

14 Ugyanezen a napon a fenti 11. pontban említett rendelettervezet végleges szövegét írásbeli eljárás keretében elfogadás céljából közölték a tagállamokkal. Az észrevételek előterjesztésének határidejeként 2021. február 11-ét jelölték meg.

15 2021. február 1-jén a környezetvédelmi ügynökség jelezte, hogy a létesítmények NVI-ben szereplő listája mindaddig nem tekinthető véglegesnek, amíg a Bizottság nem foglal állást a 2021. január 26 -i e-mailben említett kérdésekben (lásd a fenti 12. pontot).

16 Ugyanezen a napon kelt e-mailjében a Bizottság a következő választ adta:

„Az NVI-k azt megelőző értékelésének valamennyi szakaszát befejeztük, hogy a referenciaérték-előírást és a Bizottság NVI-kről szóló határozatát jóváhagyás, illetve elfogadás céljából az Éghajlatváltozási Bizottság elé terjesztenék.

Amint az egy korábbi e-mailben is szerepel, ha egy tagállam olyan hibát tár fel az NVI listáján, amely nem érinti sem a termék-referenciaértékeket, sem az NVI-kre vonatkozó határozatokat, hanem csak a kibocsátási egységek ingyenes kiosztását (vagy amely csak aktualizálja az adatokat annak érdekében, hogy a jövőben meg lehessen nevezni a pontos referenciaértékeket, és elkerülhető legyen az NVI-k jövőbeli kiigazítása), akkor még az ingyenes kibocsátási egységek előzetes éves mennyiségének benyújtása előtt elfogadhatjuk az [NVI-k] frissített listáját.

Ami a kizárólag biomasszát használó létesítményekre alkalmazott módszertant illeti, az a kibocsátásokon alapult, és nem került sor kerekítésre sem a közvetlen kibocsátások, sem a biomasszából származó kibocsátások tekintetében.”

17 2021. február 4-i e-mailjében a környezetvédelmi ügynökség tájékoztatta a Bizottságot azon inkoherenciáról, ahogy az a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárására tekintettel kezelni szándékozik azokat a létesítményeket, amelyek fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátása számára hasonlónak tűnt. Ugyanebben az e-mailben azt is megjegyezte a Bizottságnak, hogy a felperes 0,3727 tonna fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentett be a 2018. évre vonatkozóan. Végül azt kérdezte, hogy aktualizálhatja-e az NVI-t oly módon, hogy minden egyes, a Bizottság által kizárólag biomasszát használónak tekintett létesítmény esetében kerekítés nélkül feltünteti az alapidőszakban ténylegesen kibocsátott fosszilis eredetű szén-dioxid mennyiségét.

18 2021. február 16-i e-mailjében a Bizottság azt válaszolta a környezetvédelmi ügynökségnek, hogy már nem lehetséges olyan változtatásokat végrehajtani, amelyek érintik NVI-ben szereplő létesítmények azonosságát vagy a termék-referenciaértékek kiszámítását, mivel a vonatkozó jogi aktusok elfogadása folyamatban van.

19 2021. február 25-én a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot.

20 A megtámadott határozatban a Bizottság megjelölte azokat az eseteket, amelyekben kifogást kíván emelni a neki javasolt NVI-kel szemben. A felperessel kapcsolatban a Bizottság az említett határozat (11) preambulumbekezdésében a következőket állapította meg:

„A [Finn Köztársaság] és [a Svéd Királyság] 51, kizárólag biomasszát használó tüzelőberendezés felvételét javasolta. E létesítmények némelyikére 2004–2007-ben egyoldalú kiterjesztés vonatkozott, amelyet a Bizottság a 2003/87/EK irányelv 24. cikke alapján jóváhagyott. Mindazonáltal a kizárólag biomasszát használó tüzelőberendezéseket a 2003/87/EK irányelv I. mellékletének 1. pontjában foglalt új rendelkezésnek megfelelően a későbbiekben kizárták az […] ETS hatálya alól. Ezt a rendelkezést a 2009/29 […] irányelv vezette be […], és 2013. január 1 -jei alkalmazása óta új hatályt határoz meg az ETS-re vonatkozóan, többek között a korábbi

kiterjesztési lehetőség tekintetében is. Ezért a kizárólag biomasszát használó tüzelőberendezések felvételét az alapidőszak minden évére el kell utasítani, még azokban az esetekben is, amikor azok szerepeltek a 2003/87/EK irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében.”

21 2021. március 12-én a Bizottság elfogadta a kibocsátási egységek 2021 és 2025 közötti időszakot érintő ingyenes kiosztásának alapjául szolgáló, a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (2) bekezdése szerinti felülvizsgált referenciaértékek meghatározásáról szóló (EU) 2021/447 végrehajtási rendeletet (HL 2021. L 87., 29. o.).

22 2021. június 2-án a Svéd Királyság egy új NVI-t közölt a Bizottsággal, amelyen a felperes már nem szerepelt.

A felek kérelmei

23 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot az őt érintő részében;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

24 A Bizottság azt kéri, hogy Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

25 Az Európai Parlament lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet.

26 Az Európai Unió Tanácsa azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

27 Keresete alátámasztása érdekében a felperes hat jogalapra hivatkozik. Az első jogalap nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul. A második jogalap az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul. A harmadik a lényeges eljárási szabályok megsértésére vonatkozik. A negyedik jogalap a bizalomvédelem elvének megsértésére vonatkozik. Az ötödik jogalap a 2003/87 irányelv, különösen annak 10a. cikke és I. melléklete 1. pontjának megsértésén alapul. Végül a hatodik jogalap az utóbb említett pont jogellenességén alapul.

28 Ráadásul a felperes és az alperes – anélkül, hogy azokat formálisan a kereset hat jogalapjához kapcsolták volna – a megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás jogi hátterére és a Bizottságot terhelő kötelezettségekre vonatkozó érveket ütköztetett. Ezek az érvek különösen a kereset második és harmadik jogalapjának értékelését befolyásolják.

29 Először tehát emlékeztetni kell arra a jogi háttérre, amelybe az ETS illeszkedik, valamint a 2003/87 irányelv céljaira, majd meg kell vizsgálni a feleknek a megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás szabályszerűségére vonatkozó érveit, végül pedig az e határozat megalapozottságát kétségbe vonó érveket.

Az ETS-re és a 2003/87 irányelv által követett célokra vonatkozó előzetes észrevételek

30 A 2003/87 irányelv által szabályozott ETS azokra a létesítményekre vonatkozik, amelyek megfelelnek az irányelv I. mellékletében meghatározott kritériumoknak, és amelyek az irányelv II. mellékletében felsorolt egy vagy több üvegházhatású gázt bocsátanak ki (ezen irányelv 2. cikke). Az említett irányelv 1. cikkének megfelelően az ETS célja, hogy ösztönözze a vállalkozásokat az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésére. Az ETS tehát, amint az ugyanezen irányelv (8) preambulumbekezdéséből kitűnik, magában foglalja azon tevékenységek bevonását, amelyek bizonyos potenciállal rendelkeznek az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére (lásd: 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet, C-682/17, EU:C:2019:518, 55. és 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/87 irányelv célja egy olyan ETS létrehozása, amelynek célja a légkörbe való üvegházhatásúgáz-kibocsátást olyan szintre csökkenteni, amely megakadályozza az éghajlat veszélyes, emberi eredetű befolyásolását, és amelynek végső célja a környezet védelme (lásd ebben az értelemben: 2017. március 8-i ArcelorMittal Rodange és Schifflange ítélet, C-321/15, EU:C:2017:179, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet, C-682/17, EU:C:2019:518, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az említett irányelv célja tehát, hogy az üvegházhatású gázok teljes európai uniós kibocsátását az 1990-es szinthez képest gazdaságilag hatékony feltételek mellett csökkentse (lásd ebben az értelemben: 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet, C-682/17, EU:C:2019:518, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Az ETS célja tehát az Unió és tagállamai által a környezettel kapcsolatban vállalt nemzetközi kötelezettségek teljesítése, ugyanakkor több olyan célkitűzés megvalósítása, mint „a gazdasági fejlődés és a munkalehetőségek lehető legkisebb csökkentése” (a 2003/87 irányelv (5) preambulumbekezdése), „a belső piac egységességének megőrzése” (az említett irányelv (7) preambulumbekezdése), „a verseny torzulásának megakadályozása” (ezen irányelv (7) preambulumbekezdése) (lásd: 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet, C-682/17, EU:C:2019:518, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és annak megelőzése, hogy az üvegházhatású gázokat kibocsátó termelőket az ugyanezen irányelv 10b. cikkében előírt feltételek mellett a belső piacon kívülre helyezzék át.

33 E célból az ETS-be bevont vállalkozások kötelesek egyrészt az üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozó olyan engedélyt szerezni, amelyet a tagállamok bocsátanak ki számukra azzal a feltétellel, hogy bizonyítják a kibocsátásuk nyomon követésére és bejelentésére való képességüket, másrészt kötelesek minden évben átadni az Unión belül és kívül átruházható kibocsátási egységeket. A tagállamok ellenőrzik és beszámítják az egyes létesítmények által átadott kibocsátási egységeknek a szén-dioxid tonna-egyenértékben kifejezett tényleges kibocsátásokkal való egyenértékűségét (a 2003/87 irányelv 3. cikkének a) pontja, 4–6. cikke, 12., 15., 19. és 25. cikke).

34 Az ETS így számos gazdasági ösztönzőt vezet be az üvegházhatású gázoknak maguk a létesítmények általi csökkentésére. Ugyanis, bár az ETS végső célja a környezet védelme, e rendszer önmagában nem csökkenti az üvegházhatású gázok kibocsátását. Ezzel szemben ösztönzi és elősegíti a legalacsonyabb költségek keresését annak érdekében, hogy az említett kibocsátások az Unió és tagállamai nemzetközi kötelezettségvállalásaival összeegyeztethető szintre csökkenjenek, ami azon szigortól függ, amellyel a kiosztott kibocsátási egységek összmennyisége meghatározásra kerül (2008. december 16-i Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ítélet, C-127/07, EU:C:2008:728, 31. pont; 2013. október 17-i Billerud Karlsborg és Billerud Skärblacka ítélet, C-203/12, EU:C:2013:664, 26. pont).

35 Az ETS tehát azon a gazdasági logikán alapul, amely abban áll, hogy valamennyi résztvevőt arra ösztönöz, hogy a számára eredetileg kiosztott kibocsátási egységeknél kisebb mennyiségű üvegházhatást okozó gázt bocsásson ki annak érdekében, hogy a fennmaradó részt átruházza egy másik olyan résztvevőnek, akinek a kibocsátása meghaladta a kiosztott vagy megszerzett kibocsátási egységeket. A kibocsátási egységek ennélfogva kereskedelmi értékkel bírnak (lásd: 2017. március 8-i ArcelorMittal Rodange és Schifflange ítélet, C-321/15, EU:C:2017:179, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet, C-682/17, EU:C:2019:518, 63. pont; Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok ArcelorMittal Rodange et Schifflange ügyre vonatkozó indítványa, C-321/15, EU:C:2016:516, 48–55. pont).

36 Az ETS ezenkívül az azon szabály alóli átmeneti kivételként, amely szerint a kibocsátási egységeket árverés útján értékesítik, bizonyos kibocsátási egységek ingyenes kiosztását írja elő (a 2003/87 irányelv 9., 9a., 10., 10a. és 10c. cikke), amelyek száma 2013 óta lineárisan csökken. Az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek számát ettől kezdve főszabály és lehetőség szerint az egyes termékek tekintetében kiszámított referenciaérték alapján határozzák meg, amely megfelel az ökológiai szempontból leghatékonyabb termelők 10%–a átlagos teljesítményének az említett irányelv 10a. cikkében előírt feltételek szerint. Ez utóbbi cikk (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében a 2021–2025-ös időszak vonatkozásában a referenciaértékekre legfeljebb 1,6%-os éves csökkentési arány vonatkozik.

37 Ahhoz, hogy valamely létesítmény ingyenes kiosztásra legyen jogosult, az szükséges, hogy abba a végrehajtási intézkedésbe tartozzon, amelynek a székhelye szerinti tagállam általi elfogadását a 2003/87 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése előírja. Az említett cikk (3) bekezdése értelmében a tagállamok nem oszthatnak ki ingyenes kibocsátási egységeket olyan létesítményeknek, amelyek felvételét a Bizottság elutasította. Egyébiránt a felvett létesítmények kibocsátásait figyelembe véve kell kiszámítani az egyes termék-referenciaértékekre vonatkozó átlagos teljesítményt, amelytől a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása függ.

38 Az ingyenesen ki nem osztott kibocsátási egységeket a 2003/87 irányelv 10. cikkében előírt feltételek mellett kell árverésre bocsátani. A kibocsátási egységek kiosztásának tehát fokozatosan kizárólag az árverés útján történő értékesítés elvén kell alapulnia, amely az uniós jogalkotó szerint általában gazdasági szempontból a leghatékonyabb rendszer (lásd ebben az értelemben: 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet, C-682/17, EU:C:2019:518, 66. pont).

39 A 2003/87 irányelv I. mellékletében említett tevékenységi kategóriák között szerepel a papír vagy karton előállítása napi 20 tonnát meghaladó gyártási kapacitással. Az érintett létesítmények ugyanezen melléklet értelmében a szén-dioxid-kibocsátásuk tekintetében az ETS hatálya alá tartoznak.

40 A 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. és 3. pontja azonban a következőképpen rendelkezik:

„1. […] a kizárólag biomasszát használó tüzelőberendezések nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá […]

3. A kizárólag biomasszát használó […] egységeket [a névleges bemenő hőteljesítmény számítása] céljából nem kell figyelembe venni. A »kizárólag biomasszát használó egységekbe« azon egységek is beleértendők, amelyek csak indításukhoz és leállításukhoz használnak fosszilis tüzelőanyagot.”

41 A 2003/87 irányelv IV. mellékletének A. része tartalmaz egy, „Számítás” című pontot, amelynek negyedik bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] biomassza kibocsátási tényezője nulla”.

42 A megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2018. L 328., 82. o.) a biomasszát a megújuló energiaforrások közé sorolja. Az említett irányelv 2. cikkének 24. pontja a biomasszát a következőképpen határozza meg: „a mezőgazdaságból, a növényi és állati eredetű anyagokat is beleértve, az erdőgazdálkodásból és a kapcsolódó iparágakból – többek között a halászatból és az akvakultúrából – származó, biológiai eredetű termékek, hulladékok és maradékanyagok biológiailag lebontható része, valamint a hulladék, többek között a biológiai eredetű ipari és települési hulladék biológiailag lebontható része”.

43 A felek nem értenek egyet az üvegházhatású gázok biomasszából történő kibocsátására vonatkozó kivétel hatályát és jogszerűségét illetően, amely kivétel – amint arra a fenti 2–22. pont emlékeztetett – a megtámadott határozatban arra indította a Bizottságot, hogy megtagadja a szóban forgó létesítménynek az ETS-be való felvételét, ami többek között azzal a hatással jár, hogy megfosztja az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei ingyenes kiosztásától a negyedik kereskedési időszakra (2021–2025).

A megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás szabályszerűségéről

44 A felek a megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás szabályszerűségével kapcsolatos érveken kívül két kérdésben sem értenek egyet, amelyeket előzetesen meg kell vizsgálni.

45 Egyrészt a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megtagadta a 2021. január 26-án és február 4-én elé terjesztett bizonyítékok figyelembevételét (lásd a fenti 12. és 17. pontot) azzal az indokkal, hogy a 2003/87 irányelv 11. cikkében előírt NVI-k és az említett irányelv 10a. cikkében előírt, a referenciaértékekről szóló felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásának e szakaszában ezen intézmény már nem vehette figyelembe azokat a módosításokat, amelyek hatással voltak az ETS hatálya alá tartozó és a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosult létesítmények azonosítására. Ezek az önállóan előterjesztett érvek nagyrészt átfedésben vannak a felperes által a harmadik jogalap első részének alátámasztása érdekében előadott érvekkel, és azok vizsgálatára annak keretében kerül sor.

46 Másrészt a felek nem értenek egyet az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2003/87 irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről, valamint a 601/2012/EU bizottsági rendelet módosításáról szóló, 2018. december 19-i (EU) 2018/2066 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2018. L 334., 1. o.) 72. cikke (1) bekezdésének első albekezdéséből eredő kerekítési szabályok hatályát illetően. Először is azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy a felperes – amint azt állítja –

érvelhetett-e azzal, hogy az általa a környezetvédelmi ügynökséghez benyújtott és ez utóbbi által a Bizottságnak továbbított kerekített adatok mindazonáltal nem nulla, hanem 0 és 0,5 tonna közötti, fosszilis eredetű valós szén-dioxid-kibocsátásnak feleltek meg.

A megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás során bejelentett kerekített adatok figyelembevételéről

47 Amint azt a környezetvédelmi ügynökség által a Bizottságnak 2021. február 4-én küldött e-mail említi (lásd a fenti 17. pontot) a felperes azt állítja, hogy 2018-ban 0,37 tonna fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki. A felperes a 2019-es és 2020-as évre vonatkozó igazolt jelentéseket is benyújtott, amelyek szerint e két év vonatkozásában 0,29 tonna, illetve 0,46 tonna fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki.

48 A felperes arra hivatkozik, hogy mivel megfelelt a Bizottság által megállapított kerekítési szabályoknak, amikor a 2018. évre vonatkozóan nulla kibocsátást jelentett be, pusztán emiatt kedvezőtlenebb helyzetbe kerül, mint amelybe azok a vállalkozások kerültek, amelyek e szabályokat megsértve bejelentették tényleges kibocsátásaikat, amikor az 0,5 tonnánál kisebb volt. Ez utóbbi létesítményeket ugyanis nem zárták ki az ETS-ből.

49 Végül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon álláspontja, amely szerint minden olyan létesítményt, amely kevesebb mint 0,5 tonna fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki, függetlenül attól, hogy azt a jelentéseikben kerekítették-e, vagy sem, ki kell zárni az ETS-ből, utólagos racionalizálásnak minősül, amelyről a környezetvédelmi ügynökséget a megtámadott határozat elfogadása előtt nyilvánvalóan nem tájékoztatták.

50 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

51 A 2018/2066 végrehajtási rendelet 72. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében „[a szén-dioxid, nitrogén-dioxid] és a perfluor-szénhidrogén éves összkibocsátást tonna [szén-dioxid vagy szén-dioxid-egyenértékben] mértékegységben, egész tonnára kerekítve kell megadni”.

52 Nem vitatott, és különösen a Bizottság által a Törvényszék hozzá intézett pervezető intézkedésére válaszul benyújtott dokumentumokból, valamint a felperes által önként benyújtott dokumentumokból kitűnik, hogy a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás egésze során a felperest érintő, a 2014–2018-as alapidőszakra vonatkozó kibocsátási adatok, amelyeket a környezetvédelmi ügynökség közölt a Bizottsággal, nullásak voltak.

53 A felperes nem vitatja, hogy 2014 és 2017 között nem bocsátott ki fosszilis eredetű szén-dioxidot. Ezzel szemben azt állítja, hogy a 2018-as évvel kapcsolatos 0 tonnás adat tényleges kibocsátásai – amelyek mennyisége 0,37 tonna volt – lefelé való kerekítésének eredménye volt. Azt állítja, hogy a kerekítési szabályok általa való tiszteletben tartása relatív kárt okozott számára azon létesítményekhez képest, amelyek nem jelentettek be nullás adatokat, miközben a tényleges kibocsátásaik 0,5 t-nál kisebbek voltak, és nem zárták ki őket az ETS-ből, ami lehetővé tette számukra, hogy továbbra is részesüljenek ingyenes kibocsátásiegység-kiosztásban.

54 A Bizottság – anélkül, hogy vitatná a felperes állításainak valóságtartalmát – arra hivatkozik, hogy a kerekítési szabályok kógens jellegűek, és a felperes megalapozatlanul kifogásolja alkalmazásuk következményeit.

55 Nem kétséges azonban, hogy bár a felperes betartotta a fent hivatkozott rendelkezés által előírt kerekítési szabályokat, nem ez a helyzet az NVI-ben szereplő valamennyi létesítmény esetében. A Bizottság egyébként elismeri, hogy tévesen nem zárt ki két olyan létesítményt, amelyek bejelentett kibocsátásai 0,5 tonnánál kisebbek voltak, de azokat nem kerekítették.

56 Kétségkívül sajnálatos, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás során nem volt következetes az álláspontja e kérdésben, amit többek között a környezetvédelmi ügynökségnek általa feltett kérdések és az általa az ETS hatálya alól kizárni kívánt létesítmények azonosítása illusztrálnak. Ugyanakkor a kerekítési szabály alkalmazását a 2018/2066 végrehajtási rendelet 72. cikke (1) bekezdésének első albekezdése megköveteli. Ez a kötelezettség átveszi az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet (HL 2012. L 181., 30. o.; helyesbítés: HL 2012. L 347., 43. o.) 72. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt kötelezettséget, amelynek helyébe lépett. Ennélfogva alkalmazandó volt mind az ETS hatálya alá tartozó létesítmények által a 2014–2018-as időszak minden egyes éve tekintetében készített éves kibocsátási jelentésekre, mind pedig az azon alapidőszakra vonatkozó kibocsátási jelentésre, amelyet a tagállamoknak az NVI-tervezeteik alátámasztására be kellett nyújtaniuk.

57 Nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint e szabály nem alkalmazható annak meghatározása érdekében, hogy a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontja értelmében valamely létesítményt kizárólag biomasszát használónak kell-e tekinteni.

58 Ugyanis, amint az a 2018/2066 végrehajtási rendelet 1. és 2. cikkéből következik, e kötelező szabály a 2003/87 irányelv I. mellékletében említett tevékenységekhez kapcsolódó valamennyi kibocsátási adatokat tartalmazó jelentésre alkalmazandó. Ennélfogva olyan objektív módszerről van szó, amely az irányelv hatálya alá tartozó valamennyi létesítményre alkalmazandó az alapidőszak minden egyes éve tekintetében, amint arra a fenti 56. pont emlékeztet, ami lehetővé teszi annak meghatározását, hogy a biomasszát használó létesítmény az említett melléklet 1. pontja értelmében a biomassza kizárólagos felhasználására vonatkozó kivétel hatálya alá tartozik-e, vagy sem.

59 Ezzel szemben a felperes által javasolt értelmezés, amely szerint a biomasszát használó és 0 tonna fosszilis szén-dioxid-kibocsátást jelentő létesítményt olyannak kell tekinteni, mint amely nem kizárólag biomasszát használ, mivel tényleges kibocsátása nem nulla, ellentétes lenne az ETS koherenciájára vonatkozó követelménnyel, amely többek között a jelentéstételi és nyomonkövetési szabályoknak a 2018/2066 végrehajtási rendelet által biztosítani kívánt harmonizációjától függ. Ezenfelül meg kell jegyezni, hogy a 2003/87 irányelv I. mellékletének 3. pontja azzal, hogy a kizárólag biomasszát használó létesítményeket azonosnak tekinti a fosszilis eredetű szén-dioxidot kizárólag a termelési folyamat elindítása és leállítása céljából kibocsátó létesítményekkel, kifejezetten előírja, hogy az ETS nem foglalja magában azokat a létesítményeket, amelyek fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátása elhanyagolható, de nem szükségszerűen nulla.

60 Következésképpen a felperes köteles volt – amint azt meg is tette – nulla fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelenteni az alapidőszak minden egyes éve tekintetében, és többek között nullára kerekíteni a 2018. évre vonatkozó kibocsátási jelentését. Ennélfogva – az egyenlő bánásmód elve esetleges megsértése következményeinek sérelme nélkül – nem megalapozottan kifogásolja, hogy a Bizottság figyelembe vette a szóban forgó létesítményre vonatkozó, a

környezetvédelmi ügynökség által hozzá benyújtott jelentéseket, amelyek a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátás hiányát, és következésképpen a biomassza kizárólagos felhasználását mutatták.

A lényeges eljárási szabályok megsértésére alapított, harmadik jogalapról

61 A lényeges eljárási szabályok megsértésére alapított harmadik jogalap három részre oszlik: az elsővel a felperes a gondossági kötelezettség, a másodikkal a meghallgatáshoz való jog, a harmadikkal pedig az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik.

– *A harmadik jogalapnak a gondossági kötelezettség megsértésére vonatkozó, első részéről*

62 A felperes arra hivatkozik, hogy ha a Bizottság helyesen értékelte volna a környezetvédelmi ügynökség által továbbított információkat, eltérő következtetésre jutott volna a szóban forgó létesítménynek az ETS-be való felvételét illetően. A Bizottság tehát megsértette a gondossági kötelezettségét.

63 A felperes szerint a kizárólag biomasszát használó létesítmények 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjában előírt kizárásának alkalmazása szempontjából releváns tényező az a kérdés, hogy a szóban forgó létesítmény fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást keletkeztet-e, vagy sem. Márpedig a Bizottság nem teljesítette azon kötelezettségét, hogy megfelelően ellenőrizze, hogy az említett létesítmény kizárólag biomasszát használ-e. Ráadásul a Bizottság kérdést intézett a környezetvédelmi ügynökséghez, amelynek értelmében úgy tűnt, hogy e létesítmény „szinte kizárólag" biomasszát használ, ami azt jelenti, hogy tudomása volt arról, hogy az ilyen létesítmény használ fosszilis eredetű üzemanyagokat. Így szándékosan döntött úgy, hogy ok nélkül figyelmen kívül hagyja a környezetvédelmi ügynökség által szolgáltatott hitelesített adatokat, amelynek a pártatlansága nem kérdőjelezhető meg.

64 Egyébiránt a Bizottság későn közölte a környezetvédelmi ügynökséggel, hogy véleménye szerint ki kell zárni az ETS hatálya alól a szóban forgóhoz hasonló létesítményeket, amelyek nulla fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentettek be. Megtévesztő az, hogy a környezetvédelmi ügynökségnek olyan állítólagos határidőt írnak elő, amelyen túl az új – akár releváns – adatokat már nem lehet figyelembe venni.

65 Válaszában a felperes ezenkívül azt rója fel a Bizottságnak, hogy nem írt elő egyértelműen határidőt a környezetvédelmi ügynökség számára. Ennélfogva a Bizottság nem hivatkozhat megalapozottan a hozzá benyújtott egyes információk elkésettségére. Márpedig a felperes szerint a Bizottság nem zárhatta volna ki a szóban forgó létesítményt az ETS-ből, ha figyelembe vette volna, hogy az utóbbi a kibocsátásait a hatályos szabályoknak megfelelően kerekítette, holott azok valójában nem voltak nullával egyenlők.

66 A felperes szerint a Bizottság nem hivatkozhat olyan határidő túllépésére, amelyet nem jelölt meg. A Bizottság állításaival ellentétben a környezetvédelmi ügynökség által a 2021. január 26-i e-mailben közölt adatok nem érkeztek túl későn ahhoz, hogy ezen intézmény figyelembe vehesse azokat. A Bizottság ugyanis maga módosította azokat az aktusokat, amelyek elfogadása akkor folyamatban volt, és amelyek többek között a más termék-referenciaértékek alá tartozó, a legjobban teljesítő létesítmények 10%–a kibocsátásainak értékére vonatkoztak. Egyébiránt a

keresetlevél A 10. mellékletéből kitűnik, hogy két létesítmény számára engedélyezték, hogy a megtámadott határozat elfogadását követően, tehát *a fortiori* 2021. január 26-át követően naprakész adatokat szolgáltassanak.

67 Ráadásul a megtámadott határozatot több mint egy hónappal azután fogadták el, hogy a környezetvédelmi ügynökség közölte a jelentéseikben kerekítést végző, illetve nem kerekítő létesítmények közötti eltérő bánásmód fennállását, és a termék-referenciaértékekre vonatkozó rendeletet közel másfél hónappal később fogadták el. Márpedig a szóban forgó létesítménynek a termék-referenciaérték számítása során történő figyelembevétele csak csekély mértékű kiigazítást eredményezett volna. Bár a Bizottság arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat elfogadásának folyamata tizenöt hónapig tartott, meg kell jegyezni, hogy a jelentéseiket nullára kerekítő létesítmények figyelembevételével kapcsolatos problémát a környezetvédelmi ügynökség csak tizenkét hónap elteltével hozhatta fel, és hogy ezen információknak a Bizottság által hivatkozott elkésettsége valójában nagyrészt ez utóbbinak tudható be.

68 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

69 Az ítélkezési gyakorlat szerint összetett műszaki értékelésekre vonatkozó közigazgatási eljárást illetően az uniós intézményeknek és szerveknek mérlegelési jogkörrel kell rendelkezniük ahhoz, hogy el tudják látni feladataikat. Ha azonban ilyen mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, annál fontosabb, hogy a közigazgatási eljárásokban tiszteletben tartsák az uniós jogrend által nyújtott garanciákat. E garanciák között szerepel többek között az adott ügy valamennyi releváns körülményének gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettség (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 13. és 14. pont).

70 Amint az a megtámadott határozat (2)–(8) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Bizottság ellenőrzéseket végzett a tagállamok illetékes szolgálatai által vele közölt információk teljességére és következetességére vonatkozóan.

71 A Bizottság állításával ellentétben a felperes egyáltalán nem rója fel neki azt, hogy nem végzett helyszíni ellenőrzéseket, sem pedig azt, hogy nem ellenőrizte a létesítmények által a hatáskörrel rendelkező tagállamok hatóságaihoz benyújtott jelentések pontosságát. Ezzel szemben a felperes azzal érvel, hogy ezen intézmény nem utasíthatta volna el elkésettként a környezetvédelmi ügynökség által részére megküldött azon információkat, amelyek szerint egyrészt lekerekítette a kibocsátási jelenéseit, másrészt pedig a valós fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátása 2018-ban nem volt nulla.

72 A 2003/87 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében a negyedik kereskedési időszakra (2021–2025) vonatkozó NVI-ket 2019. szeptember 30-ig kellett közölni a Bizottsággal. Nem vitatott, hogy a jelen ügyben a környezetvédelmi ügynökség tiszteletben tartotta ezt a határidőt.

73 Ezzel szemben az iratokból kitűnik, hogy a fenti 72. pontban említetten kívül semmilyen más határidőt nem írtak elő a környezetvédelmi ügynökség számára. E tekintetben nem meggyőző a Bizottság azon állítása, amely szerint a határidőt 2021. december 7-ben állapították meg. Ezt az e-mailben említett határidőt ugyanis a környezetvédelmi ügynökség azonnal vitatta, amire a Bizottság szolgálatai nem válaszoltak.

74 Egyébiránt nem vitatott, hogy az NVI-knek a létesítmények által bejelentett értékekre kiterjedő módosításai első ránézésre hatással lehetnek a termék-referenciaérték meghatározására, amennyiben azok az ETS hatálya alá tartoznak. Ez még inkább igaz a biomasszát használó létesítményekre, mivel az ilyen kibocsátásokat nem veszik figyelembe az átadandó kibocsátási egységek számának kiszámításakor. A felek azonban nem értenek egyet abban, hogy a Bizottságnak milyen következtetéseket kellett volna levonnia a jelen ügyben azon információkra tekintettel, amelyeket a környezetvédelmi ügynökség 2021. január 26. és február 4. között nyújtott be hozzá. A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság köteles volt minden releváns adatot értékelni, függetlenül azok továbbításának időpontjától, míg a Bizottság azon a véleményen van, hogy attól kezdve, hogy a termék-referenciaértékeket megállapító rendelet elfogadási eljárása megkezdődött, túl késő volt ahhoz, hogy olyan módosításokat nyújtson be hozzá, amelyek alkalmasak a referenciaérték-tervezetek megkérdőjelezésére. A Bizottság azt állítja, hogy ha az ilyen módosításokat figyelembe kellett volna venni, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásához nélkülözhetetlen aktusok elfogadása jelentős késedelmet szenvedett volna.

75 Márpedig nem vitatott, hogy abban az időpontban, amikor a környezetvédelmi ügynökség értesítette a Bizottságot a bejelentett értékek kerekítésével kapcsolatos különbségekkel kapcsolatos problémákról, és *a fortiori*, amikor a környezetvédelmi ügynökség arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy a szóban forgó létesítmény kibocsátásainak értéke 2018-ban nem nulla, hanem 0,3727 tonna fosszilis eredetű szén-dioxid (lásd a fenti 17. pontot), azaz 2021. február 4-én a termék-referenciaértékek megállapításáról szóló rendelettervezetet már benyújtották az Éghajlatváltozási Bizottsághoz. A 2021. február 1-jei e-mailben (lásd a fenti 16. pontot) a Bizottság arról tájékoztatta a környezetvédelmi ügynökséget, hogy csak a termék-referenciaértékeket nem érintő módosításokat lehet még figyelembe venni.

76 A Bizottság kétségkívül megalapozottan állítja, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikke előírja, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának előfeltétele a referenciaértékek tevékenységi ágazatonkénti meghatározása, és hogy az említett irányelv 11. cikkének (2) bekezdése értelmében a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának a tárgyév február 28-át megelőzően kell megtörténnie. Ezen irányelv 10a. cikkének (2) bekezdése ugyanis annak előírásával, hogy az előzetes referenciaértékek kiindulópontja az ágazat létesítményei leghatékonyabb 10%-ának átlagteljesítménye, feltételezi az ETS-ben részt vevő létesítmények jegyzékének összeállítását. Ennélfogva a Bizottság főszabály szerint megteheti az ugyanezen irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt határidők betartásának biztosításához szükséges közigazgatásieljárás-szervezési intézkedéseket, többek között azáltal, hogy határidőt ír elő a nemzeti hatóságok számára a létesítmények listájának, valamint az energiateljesítményük összeállításához szükséges valamennyi adatnak a benyújtására. Mindazonáltal, amint az a fenti 73. pontban megállapításra került, az iratokból nem tűnik ki, hogy a jelen ügyben a Bizottság egyértelműen kötelező határidőt szabott volna a környezetvédelmi ügynökség számára.

77 E körülmények között a Bizottság köteles volt figyelembe venni a neki továbbított információkat.

78 Márpedig, amint az a Bizottság 2021. február 1-jei, a környezetvédelmi ügynökségnek címzett elektronikus leveléből kitűnik (lásd a fenti 16. pontot), a Bizottság a jelen ügyben elvi jelleggel megtagadta minden olyan új információ figyelembevételét, amely hatással lehet a résztvevő létesítmények jegyzékére és a referenciaértékek kiszámítására. Ezt az elutasítást a Bizottság 2021. február 16-i e-mailje is megerősítette (lásd a fenti 18. pontot), amelyben a Bizottság jelezte a környezetvédelmi ügynökségnek, hogy nem veheti figyelembe azokat az információkat, amelyeket ez utóbbi 2021. február 4-én közölt vele, egyrészt két olyan létesítmény bevonására vonatkozóan, amely fosszilis eredetű, nem nulla, de 0,5 tonna szén-dioxid-kibocsátásnál

alacsonyabb értékeket tüntetett fel, másrészt a felperes létesítményének annak ellenére történő kizárásáról, hogy az 0 tonnára kerekítette a 2018. évre vonatkozó kibocsátási jelentéseit, miközben a tényleges, le nem kerekített kibocsátásai 0 tonnánál nagyobbak, de 0,5 tonnánál kisebbek voltak. Ennek során a Bizottság megsértette a fenti 77. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján őt terhelő azon kötelezettséget, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg az adott ügy valamennyi releváns körülményét.

79 Ezenkívül, amint arra a felperes hivatkozik, meg kell jegyezni, hogy a Bizottság 2020. május 19-i, a környezetvédelmi ügynökségnek címzett észrevételeket tartalmazó levelében említett kizárási kritérium (lásd a fenti 7. pontot) a biomassza közel 100%–ának felhasználására vonatkozott akár az alapidőszaknak csak egyetlen évében is. Mivel e kritérium szigorúbb jellegű, mint amelyet a Bizottság végül elfogadott, e téves információ azzal a hatással járt, hogy megfosztotta a környezetvédelmi ügynökséget attól a lehetőségtől, hogy a megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás során pontosan megismerje a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának Bizottság általi értelmezését.

80 Mindazonáltal a fenti 51–60. pontból az következik, hogy a környezetvédelmi ügynökség által 2021. február 4-én előterjesztett adatok figyelembevétele a legcsekélyebb hatással sem lehetett a felperes létesítményének kizárására, mivel – amint az a fenti 51–60. pontból kitűnik – a 0,5 tonnánál kevesebb fosszilis eredetű szén-dioxidot kibocsátó létesítményeket úgy kellett tekinteni, mint amelyek a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontja értelmében kizárólag biomasszát használnak. Ráadásul a felek tárgyaláson tett nyilatkozataiból kitűnik, hogy a referenciaértéknek az említett irányelv 10a. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt maximális csökkentését (lásd a fenti 36. pontot) elérték, így valószínű, hogy az átlagnál nagyobb teljesítményű létesítmény bevonása vagy a két tévesen bevont létesítmény kizárása a jelen ügyben az e referenciaérték alá tartozó létesítmények nagy számára tekintettel semmilyen, vagy legalábbis csak nagyon marginális hatással járt volna.

81 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az ügy valamennyi releváns elemének a fenti 78. pontban megállapított gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettség Bizottság általi megsértése nem befolyásolja a szóban forgó létesítmény ETS-ből való kizárásának jogszerűségét. Azt is meg kell jegyezni, hogy a jelen jogvita keretében a Törvényszékhez nem azzal a kérdéssel kapcsolatban fordultak, hogy a Svéd Királyság által közölt NVI-be belefoglalták a 2021. február 4-i e-mailben említett két másik létesítményt, amelyek kerekítés nélkül 0,5 t-nál kisebb fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentettek be.

82 Ebből következik, hogy a Bizottság által azáltal elkövetett azon hiba ellenére, hogy elvből megtagadta a környezetvédelmi ügynökség által 2021. február 4-én részére megküldött információk figyelembevételét, a harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

– *A harmadik jogalapnak a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított, második részéről*

83 A felperes úgy érvel, hogy mivel a Bizottság nem biztosított számára lehetőséget arra, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt észrevételeket tegyen, megsértette a meghallgatáshoz való jogát. Úgy véli, hogy ez a jogsértés ellentétes az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkével, és hogy e jogsértés hiányában megállapíthatta volna, hogy a szóban forgó létesítmény nem kizárólag biomasszát használt, hanem a szén-dioxid-kibocsátása részben fosszilis eredetű volt. Azt állítja, hogy így jobban biztosíthatta volna a védelmét, ha tiszteletben tartották volna a meghallgatáshoz

való jogát. Előadja, hogy jelezhette volna a Bizottságnak, hogy a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátását nullára kerekítette, holott az nem volt nullával egyenlő, és a 2021 és 2025 közötti időszakban továbbra is fosszilis eredetű szén-dioxidot kívánt kibocsátani.

84 A felperes arra is hivatkozik, hogy a megtámadott határozat őt nagyon hátrányosan érinti. Álláspontja szerint egyrészt több mint 3 millió eurós nyereségtől fosztják meg a kibocsátási egységek azon ingyenes kiosztása alapján, amelyben a 2020. évben részesült. Másrészt azt állítja, hogy a szóban forgó létesítménynek az ETS-ből való kizárása megfosztja őt a fosszilis eredetű szén-dioxid kibocsátására vonatkozó engedélytől, és büntetőjogi szankcióknak teszi ki.

85 Végül a felperes jelzi, hogy mivel a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontját jelenidőben fogalmazták meg, az az esetleges körülmény, hogy kizárólag biomasszát használt fel az alapidőszak (2014–2018) során, nem lehet meghatározó azon kérdés szempontjából, hogy a következő években fosszilis eredetű szén-dioxidot kívánt-e kibocsátani. Úgy véli, hogy ha előadhatta volna ezt az érvet, bizonyíthatta volna a szóban forgó létesítmény jogosultságát ahhoz, hogy továbbra is részt vegyen az ETS-ben.

86 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

87 Az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák.

88 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az uniós jog alapvető elvei közé tartozik a védelemhez való jog tiszteletben tartása minden olyan eljárásban, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyre nézve kedvezőtlen intézkedéshez vezethet, és ezt a jogot még az eljárásra vonatkozó szabályozás hiányában is biztosítani kell. A meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban, és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti (lásd: 2005. június 9-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-287/02, EU:C:2005:368, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. november 22-i M. ítélet, C-277/11, EU:C:2012:744, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 A jelen ügyben nem sértették meg a meghallgatáshoz való jogot. Ugyanis, amint azt a Bizottság állítja, a 2003/87 irányelv 11. cikkének (3) bekezdésében előírt eljárásban kizárólag az érintett tagállam vesz részt. Ez az eljárás arra irányul, hogy a Bizottság biztosítsa, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó, az érintett tagállam által benyújtott NVI-k megfeleljenek az említett irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében foglalt szabályoknak.

90 Ami ezt az eljárást illeti, a kibocsátási egységek harmonizált ingyenes kiosztására vonatkozó uniós szintű átmeneti szabályoknak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2018. december 19-i (EU) 2019/331 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2019. L 59., 8. o.; helyesbítés: HL 2019. L 180., 31. o.) 14. cikke szerint az érintett létesítmények üzemeltetői nem rendelkeznek különös eljárási joggal. Az említett felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt szabályok szerint az érintett létesítmények üzemeltetőit a 2003/87 irányelv hatálya alá tartozó létesítmények listájának, valamint az egyes létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a Bizottsághoz történő benyújtására vonatkozó nemzeti eljárás keretében kell meghallgatni. E tekintetben e felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikke előírja, hogy a tagállamoknak megfelelő közigazgatási intézkedéseket kell hozniuk az e rendeletben megállapított szabályok alkalmazásának biztosítása érdekében. Egyébiránt a felperes nem állította, hogy a környezetvédelmi ügynökség előtt nem

tudta hasznos és hatékony módon ismertetni álláspontját (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 26-i Arctic Paper Mochenwangen kontra Bizottság ítélet, T-634/13, nem tették közzé, EU:T:2014:828, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 Ebből következik, hogy a harmadik jogalap második részét el kell utasítani.

– *A harmadik jogalapnak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, harmadik részéről*

92 A felperes azt állítja, hogy az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettség teljesítéséhez a megtámadott határozatnak egyrészt meg kellett volna jelölnie a biomasszára vonatkozó kivétel alkalmazási kritériumainak Bizottság általi értelmezését igazoló indokokat, másrészt pedig kifejezetten ki kellett volna fejtenie azokat az okokat, amelyek miatt először is az a tény, hogy fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki, nem releváns, másodszor, amelyek miatt az összehasonlítható kibocsátási szintekkel rendelkező létesítményeket eltérően kezelték, harmadszor, amelyek miatt a Bizottság nem vette figyelembe a környezetvédelmi ügynökség által közölt, a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátásának fennállására vonatkozó információkat, negyedszer, amelyek miatt a Bizottság a rendelkezésére álló információk ellenére nem hallgatta meg, ötödször pedig amelyek miatt annak meghatározása érdekében, hogy a biomasszára vonatkozó kivétel alkalmazható-e rá, a Bizottság csak az érintett létesítmény korábbi fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátását vette figyelembe, nem pedig jelenlegi vagy jövőbeli kibocsátásait.

93 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

94 Az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a megtámadott jogi aktus kibocsátója érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek jogaik védelme érdekében megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, az uniós bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd: 2009. szeptember 23-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-183/07, EU:T:2009:350, 136. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

95 Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére, és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi releváns tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely jogi aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a jogi aktus szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem annak összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére tekintettel is (lásd: 2009. szeptember 23-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-183/07, EU:T:2009:350, 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 Azt is meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettség tiszteletben tartása az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87 irányelv 11. cikkének (3) bekezdése szerinti átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló NVI-kkel kapcsolatban annál is inkább alapvető jelentőséggel bír, mivel a jelen ügyben a Bizottság ez utóbbi rendelkezés szerinti vizsgálati jogkörének gyakorlása összetett gazdasági és ökológiai értékeléseket foglal magában, és ezen értékelések jogszerűségének és megalapozottságának az uniós bíróság általi felülvizsgálata korlátozott (lásd analógia útján: 2009. szeptember 23-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-183/07, EU:T:2009:350, 138. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 A jelen ügyben a megtámadott határozat (11) preambulumbekezdésében szereplő indokolásból (lásd a fenti 20. pontot) egyértelműen kitűnik a megtámadott határozatban követett érvelés. Az említett preambulumbekezdésből ugyanis az következik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy a szóban forgó létesítményt, mivel kizárólag biomasszát használt, a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontja alapján ki kell zárni az ETS hatálya alól.

98 Mivel ezek az információk elegendőek voltak ahhoz, hogy lehetővé tegyék a felperes számára a keresete megfelelő benyújtását, a Törvényszék számára pedig a megtámadott határozat jogszerűségének értékelését, a Bizottság – a felperes állításával ellentétben – nem volt köteles külön indokolást adni a fenti 92. pontban említett kérdésekre vonatkozóan.

99 A harmadik jogalap harmadik részét, következésképpen pedig az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A megtámadott határozat megalapozottságáról

100 Először a felperes által hivatkozott ötödik jogalapot kell megvizsgálni, amely a kizárási kritériumoknak a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott értelmezése jogszerűségére vonatkozik. E jogalap alátámasztására a felperes ugyanis azt állítja, hogy a Bizottság azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy minden olyan létesítményt, amely nulla fosszilis szén-dioxid-kibocsátást jelentett be – beleértve azokat is, amelyek tényleges kibocsátásaikat nullára kerekítették – ki kell zárni az ETS-ből, megsértette a 2003/87 irányelv alapvető rendelkezéseit.

A 2003/87 irányelv megsértésére alapított, ötödik jogalapról

101 A jelen jogalapnak két része van. Az első alátámasztása érdekében a felperes előadja, hogy a Bizottság tévesen vette figyelembe a 2019/331 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikkének 14. pontjában meghatározott alapidőszakot annak meghatározásához, hogy a szóban forgó létesítmény az ETS hatálya alá tartozhat-e. A második alátámasztása érdekében pedig arra hivatkozik, hogy a 2003/87 irányelv és különösen annak I. melléklete 1. pontjának Bizottság általi értelmezése több tekintetben is téves jogalkalmazáson alapul.

– Az ötödik jogalapnak a régi értékek téves figyelembevételére alapított, első részéről

102 A felperes azzal érvel, hogy a 2003/87 irányelv 11. cikkéből az következik, hogy a 2019/331 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikkének 14. pontjában meghatározott alapidőszak, vagyis a 2014-től 2018-ig terjedő időszak csak az ingyenesen kioszthatő kibocsátási egységek számának meghatározása szempontjából releváns. Ezzel szemben semmilyen kapcsolat nem állapítható meg ezen alapidőszak és a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárására vonatkozó, az említett irányelv I. mellékletének 1. pontjában előírt kivétel között. A felperes tehát úgy véli, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a szóban forgó létesítménynek az ETS-ből való kizárását abból vezette le, hogy a felperes az alapidőszakban nem jelentett fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást.

103 A felperes szerint az a kérdés, hogy valamely létesítmény az ETS hatálya alá tartozik-e, éppen ellenkezőleg, nem a több mint két évvel korábbi kibocsátásaitól, hanem a NVI elfogadásakor ténylegesen keletkezett kibocsátástól, és a vállalkozás azon szándékától függ, hogy a jövőben is végezzen kibocsátást. Ennek hiányában a fosszilis eredetű szén-dioxidot kibocsátani szándékozó vállalkozást megfosztanák a szükséges engedély megszerzésének lehetőségétől.

104 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

105 A 2003/87 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében a 2021. január 1 -jével kezdődő ötéves időszakra vonatkozóan az említett irányelv hatálya alá tartozó létesítmények listáját 2019. szeptember 30-ig kell benyújtani, és az ezt követő ötéves időszakokra vonatkozó listákat ezt követően ötévente be kell nyújtani. A listában fel kell tüntetni a termelő tevékenységre, a hő- és gázátadásra, a villamosenergia-termelésre és a létesítményrész szintű kibocsátásra vonatkozó információkat a benyújtást megelőző öt naptári év vonatkozásában. Csak azoknak a létesítményeknek lehet ingyenesen kibocsátási egységeket kiosztani, amelyek megadták ezeket az adatokat.

106 A 2019/331 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikkének 14. pontja a „alapidőszakot” úgy határozza meg, mint „a [2003/87] irányelv 11. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottsághoz benyújtandó adatok benyújtásának határidejét megelőző öt naptári év”.

107 A 2003/87 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen szól:

„2011. szeptember 30-ig minden tagállam közzéteszi és megküldi a Bizottságnak a területén lévő, [a 2003/87] irányelv hatálya alá tartozó létesítmények listáját, valamint a […] létesítmények részére egyenként […] ingyenesen kiosztandó kibocsátásiegység-mennyiséget.”

108 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a 2003/87 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése „az [ezen] irányelv hatálya alá tartozó létesítmények listájára” vonatkozik. Ezzel szemben az említett irányelv rendelkezései egyáltalán nem alapozzák meg a felperes azon értelmezését, amely szerint különbséget kell tenni azon alapidőszak között, amely alapján az egyes létesítmények múltbeli adatait figyelembe kell venni a részükre ingyenesen kioszthatói kibocsátási egységek számának kiszámításakor, és azon időszak között, amelyet a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárásának alkalmazása érdekében figyelembe kell venni.

109 A 2003/87 irányelv hatálya alá tartozó létesítmények fogalma ugyanis nem értelmezhető az említett irányelv 2. cikkének (1) bekezdésétől függetlenül, amely az ezen irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységekre utal, amely melléklet 1. pontja előírja a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárását. E rendelkezések rendszeréből tehát együttesen az következik, hogy ahhoz, hogy a létesítmények a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosultak legyenek, szerepelniük kell az NVI-k listáján, ami azt feltételezi, hogy megfelelnek az említett mellékletben előírt, az ETS-be való felvétel egyik kritériumának.

110 Ennélfogva ellentétes a 2003/87 irányelv egyértelmű rendelkezéseivel a felperes által előadott azon különbségtétel, amely szerint figyelembe kell venni az üzemeltető jövőbeli szándékát annak érdekében, hogy szerepeljen a NVI-k listáján, és így részesülhessen a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásában.

111 Az ötödik jogalap első részét tehát el kell utasítani.

– *Az ötödik jogalapnak a téves jogalkalmazásra alapított, második részéről*

112 Először is a felperes azzal érvel, hogy a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának a 2003/87/EK irányelvnek az ETS továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról szóló, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140., 63. o.) történő módosításának az a célja, hogy enyhítse a biomasszát használó létesítmények üzemeltetőire háruló korlátokat azáltal, hogy mentesíti őket a termelési folyamatukhoz kapcsolódó kibocsátások fedezéséhez szükséges kibocsátási egységek megszerzéséhez szükséges jelentések alól. Ez a kivétel – álláspontja szerint – csekély jelentőségű az utóbbi irányelv által bevezetett többi módosításhoz képest.

113 Másodszor a felperes azt állítja, hogy ezzel szemben az ETS 2009/29 irányelv általi módosításainak központi eleme a termék-referenciaértékek meghatározása volt a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának kiszámításához. Megjegyzi, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikke, amelyet a 2009/29 irányelv iktatott be, az ökológiai szempontból leghatékonyabb létesítmények 10%-a által megvalósított kibocsátások és az egyes létesítmények által termelt mennyiség alapján határozza meg a kiosztandó kibocsátási egységeket, függetlenül a tényleges kibocsátásuktól. Ez az új rendelkezés így arra irányul, hogy valamennyi üzemeltetőt arra ösztönözze, hogy csökkentse a kibocsátásai és termelése közötti arányt, és az e célból kifejezetten említett egyik módszer a fosszilis eredetű üzemanyagok helyett a megújuló biomassza használatának ösztönzésében áll. Mindenesetre a felperes szerint a bevezetett módosítások kifejezetten arra irányultak, hogy ne ösztönözzék az üzemeltetőket a kibocsátásuk növelésére (a 2003/87 irányelv 10a. cikke és a 2009/29 irányelv (23) preambulumbekezdése).

114 A felperes azt állítja, hogy a biomassza ökológiai hatékonyságának figyelembevétele abból ered, hogy a biomasszából származó kibocsátásokhoz nullával egyenlő tényezőt rendelnek, és hogy a leghatékonyabb létesítmények 10%-a által eszközölt kibocsátások kiszámítása csak a fosszilis eredetű üzemanyagok kibocsátását veszi figyelembe. E logikát követve azonban abszurd lenne, ha nem lehetne figyelembe venni a kibocsátások nullára való csökkentését, amelyre abban az esetben kerülne sor, ha az üzemeltetők a fosszilis eredetű üzemanyagokat teljes mértékben felváltanák a biomasszával. Ilyen helyzetben az üzemeltetőket arra ösztönöznék, hogy ne kizárólag a biomasszát használják fel ahhoz, hogy továbbra is ingyenes kiosztásban részesülhessenek. A felperes szerint a biomasszára vonatkozó kivételnek a Bizottság által a megtámadott határozatban adott értelmezése közvetlenül ellentétes a 2003/87 irányelv 10a. cikkének szövegével és rendszerével, mivel ahhoz a paradox eredményhez vezet, hogy a szóban forgó létesítményt – az egyik környezetvédelmi szempontból legjobban teljesítő létesítményt – kizárják a referenciaértékből.

115 Harmadszor, a fentiek következtében a felperes azon a véleményen van, hogy a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjának a megtámadott határozatban adott értelmezése ellentétes ugyanezen irányelv 10a. cikkével, amelynek azonban elsőbbséget kell élveznie az említett ponttal szemben.

116 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

117 Először is, amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik, a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárására irányuló módosítása nem járulékos jellegű, mivel meghatározza az ETS hatályát. Az említett irányelv 2. cikke ugyanis az ETS hatálya alá tartozó létesítményeket az említett mellékletre, tehát többek között az érintett rendelkezésre utalva határozza meg. A felperes egyébiránt nem terjeszt elő egyetlen olyan bizonyítékot sem,

amely alátámaszthatná azon érvét, amely szerint e rendelkezés kizárólag az ETS által az annak hatálya alá tartozó létesítményekre rótt adminisztratív terhek enyhítésére irányul. Ezen irányelv hatályának a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárásával való körülhatárolása ennélfogva nem másodlagos jellegű ugyanezen irányelv 10a. cikkéhez képest. Az ott meghatározott előzetes referenciaértékek ugyanis csak az ETS hatálya alá tartozó létesítményekre irányadók.

118 Másodszor, amint arra a felperes hivatkozik, a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárása akadályát képezi annak, hogy a referenciaértékek kiszámítása során figyelembe vegyék e létesítmények ökológiai teljesítményét. Mindazonáltal ennek ellentételezése az érintett létesítmények számára az, hogy nem áll fenn az e létesítmények által termelt szén-dioxid-kibocsátásnak megfelelő mennyiségű kibocsátási egység átadására vonatkozó kötelezettség, amelyet már a 2003/87 irányelv IV. mellékletének eredeti változata is előírt. Ez a körülmény, noha nem teszi lehetővé a kizárólag biomasszát használó létesítmények ökológiai teljesítményének figyelembevételét, lehetővé teszi azon holtsúlyhatások elkerülését, amelyeket a szén-dioxidot ki nem bocsátó létesítmény azon lehetősége eredményezne, hogy kibocsátási egységek ingyenes kiosztásában részesül. A kizárólag biomasszát használó létesítmények értékeire gyakorolt hatás hiánya azonban nem járhat azzal a következménnyel, hogy az említett irányelv I. mellékletének 1. pontját ugyanezen irányelv 11. cikkétől függetlenül lehessen értelmezni. Márpedig, amint az a jelen jogalap első részének vizsgálatából következik, a biomasszát használó létesítmény ETS-ben való részvétele ahhoz kapcsolódik, hogy az alapidőszakban fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki.

119 Harmadszor, a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának azon értelmezése, amely szerint ki kell zárni azokat a létesítményeket, amelyeknek a kibocsátása az alapidőszak alatt nulla volt, szintén nem ellentétes az említett irányelv 10a. cikkével. E rendelkezés ugyanis nem írja elő az ETS hatálya alá nem tartozó létesítmények által elért ökológiai teljesítmény figyelembevételét, hanem éppen ellenkezőleg, azt írja elő, hogy figyelembe kell venni az előzetes referenciaérték alá tartozó létesítmények kibocsátásait. Márpedig e létesítményeket, amennyiben kizárólag biomasszát használnak, nem lehet úgy tekinteni, hogy azok ilyen referenciaérték alá tartoznak.

120 Negyedszer, nem vitatott, hogy az ETS hatálya alá nem tartozó létesítmények nem jogosultak kibocsátási egységek ingyenes kiosztására. Ebből következik, hogy a felperes, mivel a szóban forgó létesítményt kizárták az ETS-ből, nincs összehasonlítható helyzetben azon más vállalkozásokkal, amelyek ilyen kiosztás céljából az ETS hatálya alá tartozó létesítményekkel rendelkeznek, és kötelesek a kibocsátásuknak megfelelő mennyiségű kibocsátási egységet átadni. Ennélfogva a felperes számára annak veszélye sem áll fenn, hogy vele szemben a 2003/87 irányelv 16. cikkében arra az esetre előírt szankciókat alkalmazzák, ha az ETS hatálya alá tartozó létesítmények megszegik kötelezettségeiket. Ennélfogva nem sértheti az egyenlő bánásmód elvét az a körülmény, hogy az említett irányelv I. melléklete 1. pontjának a megtámadott határozatban elfogadott értelmezése azt eredményezi, hogy a felperes már nem részesülhet a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásában.

121 Ötödször, a 2003/87 irányelv egyetlen rendelkezése sem jelenti azt, hogy valamely létesítménynek az ETS-be való felvétele szigorúan semleges lenne e létesítmények versenyhelyzetére tekintettel azon létesítményekhez képest, amelyek nem tartoznak az ETS hatálya alá, vagy ki vannak zárva abból. Ebből következik, hogy a verseny felperes által hivatkozott torzulásai nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban jogellenesen értelmezte volna az említett irányelv I. mellékletének 1. pontját.

122 Hatodsorban, a felperes állításával ellentétben az a körülmény, hogy a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjának a megtámadott határozatban adott értelmezése azt eredményezheti, hogy az így kizárt létesítmények felhagynak azzal, hogy kizárólag biomasszát használjanak, nem alapozhatja meg ezen értelmezés jogellenességét. Az ETS által követett átfogó kibocsátáscsökkentési célból ugyanis nem következik a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárásának érvénytelenítése amiatt, hogy egyes üzemeltetők szabadon környezetvédelmi szempontból kevésbé hatékony döntéseket hozhatnak. Az ilyen eshetőségek ugyanis minden küszöbhatással együtt járnak, amelyeket nem lehet elkerülni azokban az esetekben, amelyekben az ETS-hez hasonló intézkedés hatálya körülhatárolt. Következésképpen a felperes megalapozatlanul állítja, hogy a kizárólag biomasszát használó létesítményeknek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztási mechanizmusaiból való kizárása ellentétes az említett irányelv célkitűzéseivel, és sérti az arányosság elvét.

123 A felperes tehát nem bizonyította, hogy a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott értelmezése jogellenes. Így az ötödik jogalap második részét, és ennélfogva az említett jogalap egészét el kell utasítani.

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított, első jogalapról

124 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy az érintett létesítmény kizárólag biomasszát használ. E tekintetben azt állítja, hogy a szóban forgó létesítmény az alapidőszakban, 2018-ban, valamint 2019-ben és 2020-ban fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki, és hogy a bejelentett 0 tonnás értékek kerekítés eredményei. A Bizottság azáltal, hogy nem vette figyelembe ezeket az információkat, amelyeket a környezetvédelmi ügynökség a megtámadott határozat elfogadása előtt közölt vele, nemcsak hogy eltérően kezelte a hasonló létesítményeket, mivel nem ellenezte a ténylegesen egyenértékű fosszilis eredetű szén-dioxidot kibocsátó létesítmények svéd NVI-be való felvételét, hanem tévesen el is utasította a releváns információk figyelembevételét. Ennélfogva nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó létesítmény kizárólag a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontja szerinti biomasszát használ.

125 Ráadásul a Bizottság nem követett következetes gyakorlatot. Úgy tűnik ugyanis, hogy a Bizottság immár a biomassza kizárólagos felhasználására vonatkozó kivételre vonatkozó értelmezését arra alapozza, hogy egy létesítmény nem jelentett be fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást az ötéves alapidőszak egészében, mivel az említett időszak egyetlen évére vonatkozó pozitív nyilatkozat is elegendő ahhoz, hogy elkerülje az ETS-ből való kizárást. Márpedig a 2020. május 19-i észrevételező levelében a Bizottság eltérő álláspontot képviselt, amely szerint önmagában az a tény, hogy egy létesítmény az alapidőszak egyetlen évében csaknem nulla kibocsátást jelentett be, elegendő a kizárásának igazolásához. E kritériumok alapján, amelyeket vitat, a felperes úgy véli, hogy őt a 2013 és 2020 közötti harmadik kereskedési időszak tekintetében is ki kellett volna zárni.

126 Így a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat miatt paradox helyzetben van, mivel ahhoz, hogy a jövőben ingyenes kibocsátásiegység-kiosztásban részesülhessen, már évi több mint egy tonnára kellett volna növelnie a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátását. Egyébiránt kész lenne azt több mint évi öt tonnára növelni, ha olyan jogszabály-módosítást fogadnak el, amely a biomassza kizárólagos felhasználására vonatkozó kizárást az évi öt tonnánál kevesebb fosszilis eredetű szén-dioxidot kibocsátó létesítményekre is kiterjeszti.

127 Ezenkívül, mivel a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. és 3. pontját nem pontosan azonos módon fogalmazták meg (lásd a fenti 40. pontot), azok nem vonatkozhatnak ugyanazokra a létesítményekre. Nem lenne tehát logikus az alacsony fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátású létesítményeket minden esetben a fosszilis eredetű üzemanyagokat kizárólag az egység indításának és leállításának szakaszában használó létesítményekkel azonosnak tekinteni. Következésképpen a Bizottság állításával ellentétben az alacsony fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátás nem jelenti azt, hogy e létesítmények irrelevánsnak tekinthetők az említett melléklet 1. pontjában előírt kizárás alkalmazása szempontjából.

128 Végül a felperes utal az annak bizonyítására irányuló érvelésére, hogy a szóban forgó létesítmény ETS-ben való maradásának igazolására alkalmas információkat a környezetvédelmi ügynökség olyan időpontban adta át a Bizottságnak, amely nem akadályozta azok figyelembevételét (lásd a fenti 66. és 67. pontot).

129 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

130 Az ítélkezési gyakorlat szerint az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, fejlődő jellegű, összetett technikai keretben a hatáskörrel rendelkező uniós intézmények, különösen a tudományos és technikai jellegű, fölöttébb összetett tények értékelésében, széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk hozott intézkedések természete és terjedelme meghatározásának tekintetében, míg az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az ilyen jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy ezen intézmények nem lépték-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörük határait. E körülmények között az uniós bíróság nem helyettesítheti a tudományos és technikai rendre vonatkozó ténybeli megállapításaival az uniós intézmények megállapításait, mivel az EUM-Szerződés kizárólag ez utóbbiakat hatalmazta fel e feladat elvégzésére (lásd ebben az értelemben: 2011. július 21-i Etimine ítélet, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. pont; 2018. június 21-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-5/16, EU:C:2018:483, 150. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

131 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy az uniós hatóságok széles mérlegelési jogköre, amelynek gyakorlása csak korlátozott bírósági felülvizsgálat alá tartozik, nem kizárólag a meghozandó rendelkezések jellegére és hatályára vonatkozik, hanem bizonyos mértékig az alapvető adatok megállapítására is. Az ilyen bírósági felülvizsgálat, még ha annak korlátozott is a terjedelme, szükségessé teszi, hogy az uniós intézmények, amelyek a szóban forgó jogi aktus alkotói, bizonyíthassák a Bíróság előtt, hogy a jogi aktust mérlegelési jogkörük tényleges gyakorlásával fogadták el, amely feltételezi az ezen aktus által szabályozni szándékozott helyzet valamennyi releváns tényének és körülményének figyelembevételét (2010. július 8-i Afton Chemical ítélet, C-343/09, EU:C:2010:419, 33. és 34. pont; lásd még: 2015. április 30-i Polynt és Sitre kontra ECHA ítélet, T-134/13, nem tették közzé, EU:T:2015:254, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

132 Az uniós bíróság feladata tehát, hogy a felperes által hivatkozott bizonyítékokra tekintettel megvizsgálja a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját, valamint ellenőrizze, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, és alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (2008. november 6-i Hollandia kontra Bizottság ítélet, C-405/07 P, EU:C:2008:613, 55. pont; lásd még: 2011. szeptember 9-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-257/07, EU:T:2011:444, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

133 A Bizottság szerint az NVI hatálya alá tartozó létesítmények listáján a környezetvédelmi ügynökség a felperes esetében nulla fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentett be az alapidőszak valamennyi évére vonatkozóan. A felperes maga is azt állítja, hogy a kerekítési szabályok betartása érdekében az alapidőszak minden egyes évében nullára kerekítette a kibocsátási jelentéseit. A Törvényszékhez benyújtott iratok alapján nem állapítható meg bizonyossággal, hogy a környezetvédelmi ügynökség által 2021. február 4-én a Bizottságnak küldött e-mailben szereplő adatokat (lásd a fenti 17. pontot), amelyek szerint a felperes 0,3727 tonna fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentett be a 2018. évre vonatkozóan, ezen e-mailt megelőzően közölték a Bizottsággal. E tekintetben a felperesre vonatkozó, a felek által a Törvényszék pervezető intézkedése nyomán benyújtott dokumentumokból nem tűnik ki, hogy a Bizottság ezen időpontot megelőzően rendelkezett volna ezekkel az információkkal.

134 Mindazonáltal, még ha ez lett volna is a helyzet, a 0,5 tonna fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátások figyelembevétele mindenképpen sértette volna a kerekítési szabályokat, amelyek – amint az a fenti 60. és 61. pontban megállapításra került – általános és kötelező jellegűek voltak. Márpedig az ETS működési szabályai egységes alkalmazásának célja a kibocsátásiegység-piac torzulásának elkerülése, ami elengedhetetlen az e piac által követett környezetvédelmi cél közvetett eléréséhez (Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok ArcelorMittal Rodange és Schifflange ügyre vonatkozó indítványa, C-321/15, EU:C:2016:516, 78. pont).

135 Ebből következik, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát annak megállapításával, hogy a szóban forgó létesítmény kizárólag biomasszát használ, és hogy következésképpen a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjában előírt kizárást alkalmazni kell az említett létesítményre.

136 Ezenkívül először is meg kell állapítani, hogy az egyenlő bánásmód elvének a felperes szerint a hasonló helyzetben található létesítmények eltérő kezeléséből eredő állítólagos megsértése nem releváns az ETS működési szabályainak a szóban forgó létesítményre való alkalmazását illetően. Ez a kérdés jelen esetben az alábbiakban, a kereset második jogalapjának vizsgálata keretében kerül majd értékelésre.

137 Másodszor az a körülmény – még ha feltételezzük is, hogy bizonyítást nyer –, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott kizárási kritérium alkalmazása szerint a szóban forgó létesítményt már az előző időszak tekintetében ki kellett volna zárni, semmilyen hatással nincs a megtámadott határozat jogszerűségére, amely csak a 2021 és 2025 közötti kiosztási időszakra vonatkozik.

138 Harmadszor, mind a 2003/87 irányelv 11. cikke (1) bekezdése második albekezdésének a 2018/410 irányelvből eredő változatából, mind pedig a 2019/331 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikkének 14. pontjából az következik, hogy a megtámadott határozatban a kibocsátások értékelése céljából figyelembe veendő ötéves alapidőszak 2014 és 2018 közé esett. A felperes azon szándéka tehát, hogy a 2021–2025-ös időszakban fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsásson ki, nincs hatással a megtámadott határozat jogszerűségére.

139 Negyedszer hangsúlyozni kell, hogy – amint abban egyébként a felek a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére válaszolva megegyeztek – az ETS célja nem a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása, hanem az, hogy a létesítményeket az üvegházhatásúgáz-kibocsátásuk csökkentésére ösztönözze, és különösen arra, hogy a fosszilis eredetű üzemanyagok helyett a biomassza használatát

ösztönözze. Ennélfogva, ha valamely létesítményt a biomassza kizárólagos használata miatt zártak ki az ETS hatálya alól, nem lehet érvényesen azt állítani, hogy e kizárás nyilvánvaló értékelési hibában szenved.

140 Végül ötödször, amennyiben a felperes az általa hivatkozott első jogalap alátámasztása érdekében megismétli a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátásainak 2018. évre vonatkozó jelentésével kapcsolatos kerekítésre vonatkozó állításokat, valamint azt, hogy a Bizottság nem vette figyelembe azokat az adatokat, amelyeket a környezetvédelmi ügynökség 2021. január 26-án és február 4-én nyújtott be hozzá, amely állítások értékelésére a jelen ítéletben már sor került, elegendő a fenti 51–60. és 69–82. pontra utalni.

141 A fentiekből az következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

Az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére alapított, második jogalapról

142 A felperes szerint a Bizottság a megtámadott határozatban két szempontból is megsértette az egyenlő bánásmód elvét.

143 Egyrészt, amint azt a környezetvédelmi ügynökség 2021. február 4-i e-mailjében jelezte a Bizottságnak, a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátás összehasonlítható szintjeivel rendelkező létesítményeket az ETS-be való felvételük tekintetében eltérően kezelik pusztán attól függően, hogy közülük egyesek lekerekítették a nyilatkozataikat, míg mások nem. A felperes azt is megjegyzi, hogy legalább az egyik olyan létesítmény, amelynek az ETS-be való felvételét a Bizottság nem vitatta, kevesebb fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátott ki, mint a szóban forgó létesítmény. Az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása magában foglalta, hogy a Bizottság, amelyet a megtámadott határozat elfogadása előtt tájékoztattak a helyzetről, elkerüli a hasonló helyzetek eltérő kezelését. A Bizottság állításával ellentétben a jelentések közötti egyszerű különbség, amely abból ered, hogy egyes létesítmények esetében kerekítés történt, míg mások esetében nem, nem releváns, és nem indokolja az üzemeltetés e két kategóriájának eltérő kezelését.

144 Másrészt az egyenlő bánásmód elvének a Bizottság által a jelen ügyben való megsértése a verseny torzulásának forrása, és indokolatlanul jutalmazza a fosszilis eredetű üzemanyagokat használó termelőket, akik a felperessel ellentétben hozzáférnek az ETS-hez, és így nyereségre tehetnek szert a fel nem használt ingyenes kibocsátási egységeik viszonteladása révén. A felperes úgy véli, hogy kizárása tehát az ETS által követett környezetvédelmi célkitűzésekre tekintettel igazolatlan eltérő bánásmódot eredményez az ugyanazon termék-referenciaérték alá tartozó gyártók között.

145 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

146 Az egyenlőség általános elve, amely az uniós jog alapelveinek részét képezi, megköveteli, hogy hasonló helyzeteket ne kezeljenek eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (lásd ebben az értelemben: 1977. október 19-i Ruckdeschel és társai ítélet, 117/76 és 16/77, EU:C:1977:160, 7. pont; 2020. december 17-i Centraal Israëlitisch Consistorie van België és társai ítélet, C-336/19, EU:C:2020:1031, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

147 Az ügy irataiból, különösen a viszonválaszból, valamint a Bizottság és a felperes által a Törvényszék által hozott pervezető intézkedés nyomán adott válaszokból kitűnik, hogy két eset kivételével, amelyekben elismerte, hogy hibát követett el azzal, hogy nem zárta ki a szóban forgó

létesítményeket, a Bizottság kizárta az ETS hatálya alól azokat a létesítményeket, amelyek az alapidőszakban nulla vagy legfeljebb 0,5 tonna fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátást jelentettek be. Mivel a felperes ebben a helyzetben van, nem állíthatja megalapozottan az egyenlő bánásmód elve alapján, hogy eltérő bánásmódban kellett volna részesülnie.

148 Igaz, hogy a Bizottság kifejti, hogy ki kellett volna zárnia két olyan létesítményt, amelynek a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátása 0,5 t-nál kisebb volt. Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az egyenlő bánásmód elvének összhangban kell állnia a jogszerűség elvével, miszerint előny szerzése végett senki sem hivatkozhat valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenességre. Az ilyen megközelítés a „jogellenességben való egyenlő bánásmód" elvének elismerését jelentené (lásd: 2006. november 16-i Peróxidos Orgánicos kontra Bizottság ítélet, T-120/04, EU:T:2006:350, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a tárgyaláson a Bizottság nem zárta ki, hogy a jelen ítélet meghozatalát követően orvosolja e két létesítmény bevonásának jogellenességét.

149 A felperes azon állításait is mint megalapozatlanokat el kell utasítani, amelyek szerint ő az ugyanazon termék-referenciaérték alá tartozó vállalkozásoknál kedvezőtlenebb helyzetben van. A kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárása ugyanis akadálya annak, hogy azokat a termék-referenciaérték hatálya alá tartozónak tekintsék. A felperes tehát nincs ugyanabban a helyzetben, mint az előzetes referenciaérték alá tartozó és az ETS-ben részt vevő vállalkozások. E tekintetben ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy amint az az ötödik jogalap értékeléséből következik (lásd a fenti 120. pontot) a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjában előírt kizárási kritérium azon értelmezése, amely szerint azok a létesítmények, amelyek nem bocsátanak ki fosszilis eredetű szén-dioxidot, vagy amelyek nullára kerekítendő mennyiségeket bocsátanak ki, nem részesülhetnek ingyenes üvegházhatásúgáz-kibocsátási egységek kiosztásában, nem sérti az egyenlő bánásmód elvét.

150 Következésképpen a felperes megalapozatlanul állítja, hogy a megtámadott határozat közvetlenül sérti az egyenlő bánásmód elvét, a kereset hatodik jogalapjának tárgyát képező azon kérdést nem érintve, hogy a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárása önmagában sérti-e ezt az elvet.

151 Ebből következően a második jogalapot el kell utasítani.

A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított, negyedik jogalapról

152 A felperes arra hivatkozik, hogy önként állította át létesítményét az alapvetően biomasszával való üzemelésre, és így spontán módon eleget tett a 2003/87 irányelv által követett célkitűzéseknek. Ezenkívül azt állítja, hogy nem láthatta előre, hogy e magatartás az ETS-ből való kizárását vonja maga után, így megfosztják őt a fosszilis eredetű üzemanyagok használatára vonatkozó engedélytől, valamint a számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek viszonteladásából származó pénzügyi bevételtől. Éppen ellenkezőleg, úgy véli, hogy a Bizottság által a harmadik kereskedési időszakra (2013–2020) vonatkozó kvótakiosztás során képviselt álláspontból, noha biomasszára való áttérésére már sor került, arra következtethetett, hogy a 2021–2025-ös időszakra vonatkozó pozitív döntésre számíthat. A korábbi időszak tekintetében ugyanis már bejelentett nulla értékű kibocsátásokat, ami nem járt az ETS-ből való kizárásával. A felperes így pontos ígéretet kapott a Bizottság részéről, és az 1988. április 28-i Mulder ítélet (120/86, EU:C:1988:213) alapjául szolgáló ügy felperesével összehasonlítható helyzetben van. A jelen ügyben nem áll fenn olyan nyomós közérdek, amely igazolhatná a bizalomvédelem elvének mellőzését.

153 Anélkül, hogy ezt az érvet kifejezetten a negyedik jogalaphoz kapcsolná, a felperes arra is hivatkozik, hogy olyan bizalmas információkkal rendelkezett, amelyek szerint egyrészt a környezetvédelmi ügynökség, másrészt pedig a Bizottság ETS alkalmazására szakosodott tisztviselői egyetértettek azzal az állásponttal, amely szerint a szóban forgó létesítményt nem kellett kizárni az ETS-ből.

154 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

155 A jogbiztonság elvének velejárójaként a bizalomvédelemre való hivatkozás joga minden olyan jogalanyt megillet, akinek a helyzete akként jellemezhető, hogy az uniós adminisztráció megalapozott várakozásokat keltett benne. Ilyen várakozások keltésére alkalmas biztosítéknak minősül a közlés formájától függetlenül a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás. Ezzel szemben nem hivatkozhat ezen elv megsértésére az, akinek az adminisztráció nem nyújtott konkrét biztosítékokat. Továbbá, amikor a gondos és körültekintő gazdasági szereplő képes előre látni olyan uniós intézkedés elfogadását, amely érintheti az érdekeit, ezen intézkedés meghozatalát követően nem hivatkozhat ezen elvre (lásd ebben az értelemben: 2018. június 21-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-5/16, EU:C:2018:483, 110., 111. és 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

156 E tekintetben meg kell állapítani egyrészt, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság a fenti 155. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett olyan biztosítékokat nyújtott volna számára, amelyek szerint a felperes a 2021–2025-ös időszak tekintetében az üvegházhatásúgáz-kibocsátási egységek ingyenes kiosztásában részesül.

157 Meg kell ugyanis jegyezni, hogy az a körülmény, hogy a Bizottság nem döntött úgy, hogy kizárja a szóban forgó létesítményt a Svéd Királyság által a harmadik kereskedési időszak (2013–2020) tekintetében bejelentett NVI-ből, nem tekinthető a Bizottság feltétlen állásfoglalásának a felperes azon jogát illetően, hogy továbbra is az ETS hatálya alá tartozzon, és következésképpen ingyenes kiosztásban részesüljön a következő időszakban.

158 Ráadásul nem vitatott, hogy a felperes „2010-ben befejezte a biomasszára való átállását”. Márpedig a 2003/87 irányelv akkor hatályos változata 10a. cikkének (5) bekezdéséből kitűnik, hogy a felpereséhez hasonló létesítményeknek ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek számának kiszámításakor figyelembe veendő alapidőszak a 2005 és 2007 közötti éveket foglalta magában. Márpedig a felperes nem bizonyítja és nem is állítja, hogy fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátása e három év során nulla lett volna, vagy azt nullára kellett volna kerekíteni.

159 Másrészt a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjában előírt kizárás alkalmazása a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában nagyrészt előrelátható volt, mivel az a 2009/29 irányelvből ered, amelynek átültetési határideje 2012. december 31-én járt le. Mivel e rendelkezést ezt követően nem módosították, a fenti 155. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett gazdasági szereplő nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy a kizárólag biomasszát használó létesítmények 2013. január 1-jétől alkalmazandó kizárása a megtámadott határozat hatálya alá tartozó negyedik kereskedési időszak (2021–2025) tekintetében még mindig hatályban volt.

160 Következésképpen a negyedik jogalapot el kell utasítani.

A 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának jogellenességére alapított, hatodik jogalapról

161 Amennyiben a Törvényszék nem adna helyt az első öt kereseti jogalap egyikének, a felperes az EUMSZ 277. cikk alapján a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának jogellenességére hivatkozik. Álláspontja szerint, ha e rendelkezés nem értelmezhető az említett irányelv 10a. cikkével és az elsődleges uniós jog alapelveivel összhangban, meg kell állapítani annak jogellenességét. E tekintetben az ötödik jogalap alátámasztására felhozott érvekre utal.

162 A felperes szerint a biomassza kizárólagos felhasználására vonatkozó kizárás azt eredményezi, hogy a termék-referenciaértékek számítása során nem lehet figyelembe venni az ökológiai szempontból leghatékonyabb létesítményeket. Az ilyen kizárás tehát összeegyeztethetetlen a 2003/87 irányelv által követett célokkal és az arányosság elvével.

163 Ez ellentétes az egyenlő bánásmód elvével is. Ugyanis először is a jelentéseiket lekerekítő létesítmények kedvezőtlenebb bánásmódban részesülnek, mint azok, amelyek nem kerekítették le jelentéseiket. Másodszor, a 2014–2018-as időszakban fosszilis eredetű szén-dioxidot kibocsátó létesítmények kedvezőtlenebb bánásmódban részesülnek, mint azok, amelyek 2019-ben és 2020-ban fosszilis eredetű szén-dioxidot bocsátottak ki. Harmadszor azok a létesítmények, amelyek fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátása 0,5 tonna alatt van, kedvezőtlenebb bánásmódban részesülnek, mint azok, amelyek kibocsátása meghaladja ezt a küszöbértéket. Negyedszer, a verseny szempontjából azon létesítmények helyzete, amelyek kibocsátásainak 100%-a biomasszából származik, nem különbözik azoktól, amelyek kibocsátásainak egy része vagy egésze fosszilis eredetű.

164 A Parlament és a Tanács által támogatott Bizottság vitatja a felperes érvelését.

165 Az ötödik jogalap vizsgálatából következik, hogy a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott értelmezése nem sérti sem az említett irányelv rendelkezéseit és céljait, sem pedig az egyenlő bánásmód és az arányosság elvét. A felperes ugyanakkor a hatodik jogalap keretében azt állítja, hogy ha ez a helyzet, akkor a kizárólag biomasszát használó létesítményeknek az ETS-ből való kizárása önmagában ellentétes ezen elvekkel és e rendelkezésekkel.

166 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a felperes által felhozott jogellenességi kifogás elfogadhatósága nem vitatott, és az aligha kétséges. Nem biztos ugyanis, hogy a felperes jogosult lett volna a szóban forgó, a 2009/29 irányelv által bevezetett módosítás megsemmisítését kérni, és nem vitatott, hogy a Bizottság a 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának a megtámadott határozatban történő alkalmazásával állapította meg, hogy a felperest törölni kell az NVI-ből.

167 Mindazonáltal, amennyiben a felperes ugyanazokra az érvekre hivatkozik, mint amelyekre az ötödik jogalap második részének alátámasztása érdekében, elegendő emlékeztetni arra, hogy ezeket az érveket a Törvényszék a fenti 120–122. pontban elutasította.

168 Egyebekben egy olyan területen, ahol az uniós jogalkotó széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, kizárólag ezen elvek nyilvánvaló megsértése alapozhatja meg a vitatott rendelkezésben előírt kizárás jogellenességét.

169 Nem vitatható azonban, hogy a jelenlegi rendszer, amint az meghatározásra került, a felperest azért bünteti, mert szinte nullára csökkentette fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátását. Egyrészt a felperes jelzi – anélkül, hogy ezt komolyan vitatnák –, hogy a biomasszára való

áttérése rendkívül költséges beruházásokat tett szükségessé, amelyekért már semmilyen ellenszolgáltatásban nem részesül. Másrészt a felek tárgyaláson tett nyilatkozataiból kitűnik, hogy a Bizottság azon álláspontja, amely szerint a felperes még abban az esetben sem tekinthető „új belépőnek”, ha úgy döntene, hogy ismét fosszilis eredetű üzemanyagot használna, megfosztja őt attól a lehetőségtől, hogy újra ingyenes kiosztásban részesüljön.

170 Ugyanakkor, amint az a fenti 122. pontban megállapításra került, az ilyen hatások valamennyi, a részvétel és a kizárás tekintetében küszöbértéket előíró rendszer velejárói. A jelen ügyben szóban forgó, a 2003/87 irányelv I. mellékletének 1. pontjában előírt kizárás azzal a hatással jár, hogy mentesíti az ETS-sel járó kötelezettségek alól azokat a létesítményeket, amelyek teljes mértékben a megújuló energiaforrásokat felhasználó termelési folyamatot választották, és arra ösztönzi azokat a létesítményeket, amelyek nem éltek teljes mértékben ezzel a lehetőséggel, hogy a fosszilis eredetű üzemanyagokat a biomasszával helyettesítsék. E tekintetben egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a felperes által képviselt azon álláspont, amely szerint újra ingyenes kiosztásban kellene részesülnie abban az esetben, ha ismét fosszilis eredetű üzemanyagot használna, közvetlenül ellentétes lenne e célkitűzéssel.

171 Ennélfogva az ezáltal a felperesre gyakorolt negatív hatások ellenére a kizárólag biomasszát használó létesítmények kizárása, valamint az, hogy az alapidőszakban kevesebb mint 0,5 tonna fosszilis eredetű szén-dioxidot kibocsátó létesítményeket e létesítményekhez hasonlónak tekintik, nem jelenti azt, hogy az uniós jogalkotó nyilvánvalóan megsértette volna az arányosság és az egyenlő bánásmód elvét.

172 Végül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság által a Parlamentnek és a Tanácsnak megküldött jogalkotási javaslatra hivatkozik, amely a fosszilis eredetű szén-dioxid-kibocsátás küszöbértékének 5%-ban történő meghatározására irányult, amely alatt a létesítményeket úgy kell tekinteni, mint amelyek kizárólag biomasszát használnak. A felperes szerint a rendszer módosítására irányuló ezen jogalkotói szándék bizonyítja annak hibáit. Mindazonáltal az ilyen *de lege ferenda* észrevételek nem vezethetnek ahhoz, hogy a hatályos szabályokat jogellenesnek, következésképpen alkalmazhatatlannak lehessen tekinteni.

173 Ebből következik, hogy a felperes által felhozott jogellenességi kifogást el kell utasítani, és a fentiek összességéből következik, hogy a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

174 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az említett szabályzat 135. cikkének (1) bekezdése szerint, ha az a méltányosság alapján indokolt, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a pervesztes felet a saját költségein felül a másik fél költségei csak egy részének viselésére kötelezi, vagy e címen nem kötelezi a költségek viselésére.

175 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének rendelkezései, amelyek szerint az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket, akadályát képezik annak, hogy a Törvényszék helyt adjon a Tanács azon kérelmeinek, amelyek a felperesnek a költségek viselésére való kötelezésére irányulnak.

176 Ezenkívül a jelen ügy körülményei között, különösen a fenti 78. és 79. pontban megállapított hibák alapján úgy kell határozni, hogy mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Marcoulli Frimodt Nielsen Norkus

Kihirdetve Luxembourgban, a 2023. július 26-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

A felek kérelmei 5

A jogkérdésről 5

Az ETS-re és a 2003/87 irányelv által követett célokra vonatkozó előzetes észrevételek 6

A megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás szabályszerűségéről 8

A megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárás során bejelentett kerekített adatok figyelembevételéről 9

A lényeges eljárási szabályok megsértésére alapított, harmadik jogalapról 11

– A harmadik jogalapnak a gondossági kötelezettség megsértésére vonatkozó, első részéről 11

– A harmadik jogalapnak a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított, második részéről 14

– A harmadik jogalapnak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, harmadik részéről 16

A megtámadott határozat megalapozottságáról 17

A 2003/87 irányelv megsértésére alapított, ötödik jogalapról 17

– Az ötödik jogalapnak a régi értékek téves figyelembevételére alapított, első részéről . . 17

– Az ötödik jogalapnak a téves jogalkalmazásra alapított, második részéről 19

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított, első jogalapról 21

Az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére alapított, második jogalapról 24

A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított, negyedik jogalapról 25

A 2003/87 irányelv I. melléklete 1. pontjának jogellenességére alapított, hatodik jogalapról . . 27

A költségekről 28